

Uitspraak Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Pub. 232

Beslissing in de zaak van: A., wonende te B., appellant, tegen C., bedrijfsarts te D., verweerder in hoger beroep, gemachtigde mr. drs. E.

1. Verloop van de procedure

A. – hierna te noemen klager – heeft op 22 augustus 1998 bij het Regionaal Tuchtcollege te Groningen tegen C. – hierna te noemen de bedrijfsarts – een klacht ingediend. Bij beslissing van 17 mei 1999 heeft dat College de klacht afgewezen. Klager is van die beslissing tijdig in hoger beroep gekomen. De bedrijfsarts heeft een verweerschrift in hoger beroep ingediend. De zaak is in hoger beroep op 26 september 2000 behandeld ter openbare terechtzitting van het Centraal College, waar zijn verschenen klager en de bedrijfsarts, bijgestaan door zijn gemachtigde.

2. Beslissing in eerste aanleg

Voor de weergave van de in eerste aanleg ingediende klacht en het daartegen gevoerde verweer, alsmede voor de overwegingen die het Regionaal Tuchtcollege aan zijn voormelde beslissing ten grondslag heeft gelegd, verwijst het Centraal College naar die beslissing.

3. Beoordeling van het hoger beroep

3.0. Het gaat in deze zaak in het kort om het volgende.

3.1. Klager, fulltime postbode, bleef na een nettoyage van het rechterkniegewricht d.d. 5 februari 1997 vanwege aanhoudende knieklachten gedeeltelijk arbeidsongeschikt.

3.2. Op 6 februari 1998 bezocht klager het spreekuur van de hem tijdens het verzuim begeleidend bedrijfsarts, die vervolgens met toestemming van klager schriftelijk inlichtingen inwon bij de behandelend orthopeed.

3.3. Nadat de bedrijfsarts eind maart 1998 een schriftelijke reactie van de orthopeed ontving, die hij onvoldoende informatief achtte, vroeg hij de orthopeed telefonisch om nadere inlichtingen, in welk gesprek deze hem berichtte dat er blijvende beper-

kingen van de knie waren te verwachten en dat verder herstel niet werd verwacht.

3.4. Op 9 april 1998 meldde de bedrijfsarts aan klagers chef, de vestigingsmanager van het bedrijf waar klager werkte, dat bij klager sprake was van blijvende beperkingen van de knie die het noodzakelijk maakten dat het werk van klager blijvend werd aangepast.

Klager was daarvan op dat moment niet op de hoogte. Hij vernam van zijn werkgever voor het eerst dat geen herstel van zijn knie meer was te verwachten.

3.5. Volgens klager heeft de bedrijfsarts zijn beroepsgeheim geschonden door zijn werkgever inzage te geven in zijn medisch dossier, hetgeen de bedrijfsarts bestrijdt.

3.6. Het Regionaal Tuchtcollege was weliswaar van oordeel, dat klager met recht en reden over het optreden van de bedrijfsarts klaagde, maar achtte de normschending niet van dien aard dat een tuchtmaatregel moest worden opgelegd.

3.7. Klager komt tegen dat oordeel op in dit hoger beroep.

4. Naar het oordeel van het Centraal Tuchtcollege is niet voldoende aannemelijk geworden – mede gelet op de mededelingen van klagers chef zoals die blijken uit de brief van de directeur van ArboNed d.d. 2 september 1998 – dat de bedrijfsarts medische gegevens aan de werkgever ter inzage heeft gegeven of anderszins heeft verstrekt.

5. De bedrijfsarts heeft – zoals hiervoor onder 3.4 vermeld – de werkgever op de hoogte gesteld van de blijvende beperkingen van de knie die aangepast werk vergen, zonder dit eerst met klager te bespreken.

6. Het Centraal Tuchtcollege is mét het Regionaal Tuchtcollege van oordeel dat dit optreden van de bedrijfsarts niet voldoende zorgvuldig is geweest jegens klager. Zijn verweer dat hij ervan is uitgegaan (en mocht uitgaan) dat de orthopeed – zoals zijn

plicht is – geen informatie aan een derde, in dit geval de bedrijfsarts, zou verschaffen die hij klager nog niet had gegeven, kan de bedrijfsarts niet baten. De eigen verantwoordelijkheid van de bedrijfsarts brengt mee, dat hij de noodzaak van aangepast werk ten gevolge van de blijvende beperkingen aan de knie eerst met klager diende te bespreken alvorens dit bij de werkgever ter sprake te brengen.

7. Het Centraal Tuchtcollege acht deze onzorgvuldigheid jegens klager in dit geval echter niet van zodanige aard, dat daarop een tuchtrechtelijke maatregel moet volgen.

8. Teneinde de eigen verantwoordelijkheid van de bedrijfsarts te benadrukken om eerst de noodzaak van aangepast werk met de cliënt te bespreken alvorens daarvan mededeling te doen aan diens werkgever, zal het Centraal Tuchtcollege publicatie van deze uitspraak bevelen.

9. Het voorgaande betekent dat het beroep zal worden verworpen.

10. Beslissing

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg:
– verwerpt het beroep;
– bepaalt dat deze beslissing voor wat betreft de rubrieken 3 t/m 9 op de voet van art. 71 Wet BIG zal worden bekend gemaakt in de Nederlandse Staatscourant, en zal worden aangeboden aan het Tijdschrift voor Gezondheidsrecht en Medisch Contact met het verzoek tot plaatsing.

Aldus gegeven in Raadkamer door: mr. P. Neleman, voorzitter; mr. H.J. Sluyters-Hamburger, mr. A. Dupain, leden-juristen; dr. C. Hermann, dr. W.F. Tordoir, leden-geneeskundigen; mr. F.A. Arnbak-d'Áulnis de Bourouill, secretaris en uitgesproken ter openbare zitting van 11 januari 2001, door mr. K.E. Mollema, in tegenwoordigheid van de secretaris.